

rektører at være bestyrelsesmedlem i virksomheder i koncernen eller i andre finansielle virksomheder, og ved lov nr. 328 af 31. maj 1999 blev det tilladt pengeinstituttidirektører at være direktører i pengeinstituttets moderselskab, hvis dette var et finansielt holdingselskab.

For at tage højde for udviklingen foreslås det, at give bestyrelsen i et institut kompetence til give instituttets direktører mulighed for at deltage i den daglige ledelse af andre koncernforbundne virksomheder. Direktøren kan give tilsvarende tilladelse til vicedirektører, underdirektører og dermed ligestillede. Den eksisterende sondring i ledelsesbestemmelserne mellem, om hovedaktiviteten i det finansielle institut er långivning eller investering opretholdes. Dette indebærer, at direktører i kreditinstitutter ikke kan være direktører i forsikringselskaber og omvendt.

Bidrag til Finanstilsynet

Finanstilsynet blev dannet ved sammenlægning af Tilsynet med banker og sparekasser og Forsikringstilsynet. Siden er flere brancher blevet underlagt tilsyn af Finanstilsynet. Det drejer sig f.eks. om realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsmæglervirksomhed.

På denne baggrund er der opstået et behov for at samordne beregningen af virksomhedernes bidrag. Det foreslås derfor, at bestemmelserne i de finansielle love om bidrag til Finanstilsynet harmoniseres.

Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at få økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Sikkerhedsstilling i form af traditionelt pant, medfører en uhensigtsmæssig binding af de beholdninger, der sædvanligvis udgør en del af deltagerens likviditetsreserve, og som anvendes til styring af deltagerens risici. Med sikkerhedsretten forbedres deltagerens mulighed for en effektiv styring af risici og likviditet, samtidig med at den systemiske risiko reduceres.

Skærpelsen af insiderreglerne til også at omfatte tredjelande medfører lige konkurrencevilkår på linje med de regler, der allerede gælder indenfor EU- og EØS-landene.

En ændring af ledelsesreglerne vil øge fleksibiliteten i finansielle koncerner m.h.t. anvendelse af personaleressourcer.

Indførelse af en ny beregningsmodel ved opgørelsen af de forskellige brancheområders bidrag til Finanstilsynet vil kun i begrænset omfang ændre fordelingen mellem de forskellige brancheområder. Indenfor enkelte brancheområder, f.eks. på forsikringsområdet er der overvejelser om at ændre den relative fordeling mellem forsikringselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed og forsikringselskaber, der ikke udøver livsforsikringsvirksomhed.

Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser

Lovovervågning

Lovforslaget er omfattet af regeringens lovovervågning.

Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ændringer af bestemmelser, der tidligere har gennemført Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989, EF-Tidende 1989 nr. L 334, s. 30:

Værdipapirmarkedet er generelt reguleret i Rådets direktiv 93/22/EØF EF-Tidende nr. 141, s. 27 (investeringsservicedirektivet). I direktivet er der bl.a. fastsat krav til værdipapirhandlere. En godkendelse som værdipapirhandler medfører, at det pågældende selskab får et europæisk pas, dvs. at såfremt selskabet er godkendt i ét medlemsland, kan det drive sin virksomhed i hele EU/EØS. Adgangen til medlemskab af en fondsbørs, bortset fra virksomheder omfattet af investeringsservicedirektivet, er derimod ikke EU-reguleret. Såfremt et medlemsland giver andre end værdipapirhandlere omfattet af investeringsservicedirektivet adgang til at handle på en fondsbørs, får disse selskaber ikke et europæisk pas. Virksomheder fra tredjelande er ikke omfattet af EU-reglerne om gensidig anerkendelse og det europæiske pas.

Insiderhandel er reguleret i Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989, EF-Tidende nr. L 334, s. 30 (insiderdirektivet). Direktivet er territorialt begrænset til EU/EØS-landene. Direktivet definerer, hvad der skal forstås ved insiderhandel, samt foreskriver at medlemsstaterne skal fastsætte sanktioner ved overtrædelse af reglerne. Direktivet er et minimumsdirektiv. Medlemslandene kan derfor fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i direktivet. Med lovforslaget udvides reglerne til også at omfatte insiderhandler, der er foretaget udenfor EU/EØS-landene. Det samme gælder for investeringsservicedirektivet.